

въ темниците. Но и това имъ било малко. Когато добили отъ князътъ позволѣние, тие извѣле заключените изъ темницата и биле ги безчовѣчно, ако по-голѣмата частъ отъ тѣхъ и да биле стари и слаби хора. Достойните ученици на великиятъ апостолъ свояле твърдо, претърпѣле мъченията юнашки и не отказале са отъ своите намѣрения, т. е. не дале дума, че не щатъ вече да продължаватъ захванатото дѣло на своите учители. Святополкъ и неговите приятели са рѣшили да изгонатъ новите учители изъ Моравия. Тие биле доведени до границите на моравското княжество до толкова варварски, щото е почти невъзможно да повѣрва човѣкъ на хронографите. Тие дошли въ България, дѣто биле приѣти съ отворени обятия и дѣто тѣхното учение пуснало такива кичести вѣтви, които слѣдъ време покриле сичкиятъ славянски свѣтъ. Имената на тие свѣти мъже сж: Климентъ, Наумъ, Гораздъ, Лаврентии, Ангеларии, Костантинъ и Сава. Борисъ, който не обичалъ гръците и който употрѣблялъ сичките си сили да добие свое независимо черковно самоуправление, не само че принялъ изгнанниците съ радостъ и съ благонаклонностъ, но още далъ на нѣкои отъ тѣхъ твърде важни длжности. Гораздъ, Климентъ и Костантинъ биле назначени за епископе въ три епархии. Но най-голѣмите заслуги са приписватъ на св. Климента. При Симеона Велики Климентъ е билъ провъзгласень за първъ български епископъ, и ималъ своята катедра въ Велесъ, който въ гръците памѣтници са нарича Велитзасъ. Отъ Климента е направень и охридскиятъ манастиръ, който съществува и до днесъ и на когото съвременните гръци глѣдатъ съ такава